

ובשמים הולכים לפי מה שאנו פוסקים, קיבלנו את התורה ממש על כל המשתמע.

(עוד רואים, שבשמים גם לומדים את מה שלומדים למטה, וכעת שהרבה ישיבות התחילו ללמוד נדרים - זו גם המסכת הנלמדת שם).

בחר בנו - מעיקרא

ממך ראש הישיבה זיע"א שמענו, ודאי שהקב"ה בחר בנו מכל עם ולכן הוא נתן לנו את התורה, ורק לנו הוא היה נותן ולא לכל אומה ולשון, שבנו בחר ולא באומה אחרת, שהוא סבב על כל אומות העולם כדרך מה שהוא נתן להם את בלעם שלא יאמרו לישראל נתת את משה, הקב"ה בא לכל אומה ולשון בכדי שלא יבואו אחי"כ בטענות, והיינו שהקב"ה סיבב אצל האומות זה רק ההיכי תמצי לתת את התורה לעמ"י, הקב"ה אוהב את עמ"י ולכן הוא נתן להם את התורה, רק בכדי שלא ישאלו למה בחר ה' רק בנו ולכן סבב גם אצלם והראה להם אתם לא רציתם...

ויש בכך המון בעומק הפשט, הנה המד"ר בפרשת כי תבא (ז, י) מביא, אמר הקב"ה לישראל, בני לא תהא תורתי עליכם כאדם שיש לו בת בוגרת ומבקש לכנוס אותה אצל מי שמוצא, בני אם תקח אמרי - אם תהיה לכם הזכות אתם מקבלים את תורתי, שמלאכי השרת נתאוו לה ולא נתתי אותה להם וכו'.

אנחנו מרגישים שאנו עושים טובה בזה שהסכמנו לקבל את התורה וזה טעות גדולה, 'הקב"ה לא חייב להשיא אותה', המלאכים בקשו 'תנה הודך על השמים' והקב"ה לא נתן להם, הקב"ה אומר לנו שזה תלוי בזכות, אם תזכו אתם מקבלים את תורתי, הקב"ה לא מחפש להפקיע את התורה ממנו, הקב"ה פשוט אוהב אותנו ובחר בנו אף יותר מהמלאכים, ואהבתך אל תסיר ממנו, הבוחר בעמו ישראל באהבה - זה הולך על התורה, התורה נתנה לנו מתוך אהבה שהקב"ה אוהב אותנו ולכן הוא בחר דווקא בנו להיות מקבלי התורה, אלא שצריך זכות 'אם תהיה לכם הזכות מקבלים אתם את תורתי'.

אם תהיה לכם הזכות - עמל התורה

ומהי הזכות? - כותב מרן ראש הישיבה זיע"א באילת השחר "אם בחוקותי תלכו" שתהיו עמלים בתורה, חוק זה דבר שאין בו טעם, שואל מרה"י שתהיו עמלים זה דבר שאין בו טעם?, זה דבר הכי מובן - הרי המשגיב מביא בהקדמה להלכות שבת את היערות דבש שאחד שלא לומד הלכות שבת, קרוב לודאי שהוא

ההכנה לקראת מתן תורה

קעת אנו נמצאים ברגעים המרוממים של ל"ג בעומר, עוד נראה בעזרת ה' מה רשבי"י בא ללמד אותנו, ומה הוא רוצה שנדע ונזכה שתורתו תגן בעדנו.

אך קודם, שאף שפרשת בהר בחוקותי מחוברים אנו נחבר גם את פרשת אמור יחד עם בהר בחוקותי... בפרשת אמור קראנו על פסח וספירת העומר ועל חג השבועות, והרמב"ן כבר אומר שהימים שבין פסח לשבועות 'ספירת העומר' הם חול המועד אחד ארוך.

והדברים מדברים בעד עצמם, הנה, ספירת העומר זוהי ההכנה לקראת מתן תורה, ואת זה מתחילים בפרשת אמור, לאחמ"כ יש את פרשת בהר שזוהי ג"כ חלק מההכנה הלא בהר זה פרשה של בטחון, שכל ענין השמיטה הוא ביטחון, שמפקיר את שדהו ובוטח בחי עולמים, ומרן הרב שך זצ"ל אמר שבכדי לזכות לתורה צריך קודם בטחון וכמו שאנו אומרים 'בעבור אבותינו שבטחו בך - ותלמדם חוקי חיים', וממילא ע"י ההכנה של אמור ובהר, זוכים לבחוקותי שזה השבועות, מתן תורה.

אשר בחר בנו ונתן לנו - תורה דיליה!

ידועה השאלה, 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו' בחר בנו? וכי הקב"ה בחר בנו הלא הקב"ה סיבב על כל אומה ולשון ורצה ליתן להם את התורה ואף אחד לא רצה לקבלה לבד מעם ישראל.

מהגאון הגדול ר' ברוך דב פוברסקי שליט"א שמעתי (וכ"כ בהקדמה לתורת גיטין) גם אם אומות העולם היו מחליטים לקבל את התורה מה הם היו מקבלים 'תרי"ג מצוות', עד היום היה להם רק ציווי רק על שבע מצוות ומהיום תרי"ג מצוות. אך בזה זה נגמר, זה לא נקרא שנותנים להם את התורה - התורה לא שלהם, ורק מצווים לקיים.

לעמ"י הקב"ה נתן את התורה, הוא בחר בנו ונתן לנו את הבעלות על התורה, התורה היא שלנו, התורה לא בשמים היא, הפוסקים הם לפי מה שכאן פוסקים השו"ע, פוסקי הדורות וחכמי התורה של כל דור.

וכמו שנפסק בארץ כך מקבלים בשמים, וכדברי הגמ' בגיטין (ו, ב) במעשה של פילגש בגבעה שנחלקו בזה ר' יונתן ור' אביתר ופגשו באליהו הנביא ושאלו אותו במה עוסק הקב"ה עכשיו, א"ל בפלגש בגבעה, ומה הוא אומר, אביתר בני אומר כך ויונתן בני אומר כך...

זאת אומרת שהתורה מסורה לחכמים בכל דור,

עסוקים בכל כוחם - זהו עמל התורה

ועד היכן הוא העמל - הגמ' בשבת (פח, ב) אומרת היינו דאמר רבא למיימינין בה סמא דחיי למשמאילים בה סמא דמותא - ואומר ע"ז רש"י, למיימינין בה, עסוקים בכל כוחם וטרודים לדעת סודה כאדם המשתמש ביד מינו שהיא עיקר.

כשמרן הגרי"ז אלישיב זצ"ל למד את הגמ' הזו בדף היומי (כך מספר נינו בספר מפי האי"ש) אמר הגרי"ש 'אני לא יודע מי מקיים את הרש"י הזה, זה נורא' עסוקים בכל כוחם וטרודים לדעת סודה - זה מיימינים, מושגים בעמל'...

וכך גם בגמ' קודם לכן (בדף סג, א) עה"פ 'אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד' למיימינים בה אורך ימים איכא, וכ"ש עושר וכבוד, ולמשמאילים עושר וכבוד איכא, אורך ימים ליכא, ואומר רש"י למיימינים של תורה שמפשפשין טעמיהם בדקדוק וכו', ולמשמאילים בה - שאין יגיעים בה כל צורכן וכו'. עמל התורה מוכרח להיות בכל כוחו, יש כאן מושגים בעמל התורה.

ומרן ראש הישיבה זיע"א אמר שיש כאן חידוש לדינא, שאדם שאינו עמל בתורה, עובר על 'ביטול תורה' כי התורה באה בעמל, ובלי זה, זה לא תורה.

וזה מה שאומר מרן החזון איש זיע"א (בקובץ איגרות) כל סגולות התורה נאמרו על עמלה.

התורה תובעת את עלבונה

כעת, נמצאים אנו בלי"ג בעומר, נדבר קצת על משמעות הימים הללו, (שאלו פעם את מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל בנוגע לנסיעה למרון ופרסמו אח"כ בשמו שהוא אמר שלא ליסוע וזה מאוד כאב לו שפרסמו זאת בשמו, 'אני לא אמרתי לא ליסוע, אמרתי שמי שלומד שלא יסגור את הגמ' כדי ליסוע, מי שלא לומד יכול לנסוע'... אלא כבודו של הרשב"י שיושבים ולומדים הוא גדול יותר.

וכך אמר גם פעם כשהיה נדון בהלכות חושן משפט שנוגע לקבר הרשב"י - ואמרו לו שא' הצדדים אומר שהוא עושה הכל לכבודו של רשב"י וכו'... אמר הגרי"ש שישב וילמד זה הכבוד הגדול שיעשה לרשב"י).

יום ל"ג בעומר הוא יום של שמחה כי בו נפסקה המגיפה, עד ל"ג בעומר מתו עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, ואחז"ל שמתו על שלא נהגו כבוד זה בזה, והסברים רבים יש להסביר מה ה'לא נהגו כבוד' שהיה שם שעונשם היה למיתה.

הגר"ח שמואלביץ זצ"ל ומרן רה"י זצ"ל, סברו שכאן זה תביעה על בן אדם לחברו וכפי שטבע הגר"ח"ש 'בין אדם לחברו זה אש' - ואש שורפת בכל אופן. הגר"א קוטלר צוק"ל ואבדלחט"א מרן שה"ת שליט"א

יכשל כי אם לא לומדים לא יודעים, נו אז למה העמל בתורה הוא חוק שאין בו טעם, ודאי שיש טעם הרי בלי ללמוד אי"א לדעת שום דבר, ולכן גם כשקשה צריך לעמול כדי להבין ולדעת - (על קושיה זו מביא מרה"י את דברי האור החיים שהעמל הוא בחזרה אי"כ שייד שאדם ידע גם בלי עמל אלא שהוא לא יזכור בלי העמל (החזרה).

עוד שואל מרה"י - הרי בדרך כלל שבאים לומר תנאים מסוים קודם כל מודיעים במה מדובר, כאן מתחילים מהתנאי שתהיו עמלים בתורה - תנא היכא קאי, איפה קודם לכן כתוב שיש מצוה ללמוד, קודם נאמר שיש מצוות תלמוד תורה ואח"כ נאמר תנאים?

ולתרץ זאת מביא מרה"י את הגמ' בסנהדרין (צט, ב) אר"א כל אדם לעמל נברא שנא' כי אדם לעמל יולד, איני יודע אם לעמל פה נברא או לעמל מלאכה נברא, כשהוא אומר כי אכף עליו פיהו הוי אומר לעמל פה נברא, ועדיין איני יודע אם לעמל תורה אם לעמל שיחה, כשהוא אומר לא ימוש ספר התורה הזה מפיד הוי אומר לעמל תורה נברא.

היתכן? - שואל מרה"י, וכי יש צד שאדם נברא לעמל מלאכה או לעמל שיחה בטילה, פשוט וברור שאדם נברא לעמל התורה ומה אי"כ ההו"א שלשם אלו הדברים אדם נברא?

אלא שתורה לא נקנית אלא בעמל ואין אפשרות אחרת לזכות לתורה בלי עמל אפי' יהיה עילוי גדול בלי עמל הוא לא יכול לזכות, כי כך ניתנה תורה, ואכן הוא 'חוק'.

סיפר הגי"ר זאב וילנסקי זצ"ל על מרן הגאון ר' ברוך בער זצ"ל שנשאל פעם שאלה, ומתוך גאוניותו שלף תשובה ברגע כמימרה, ופתאום התעורר ר' ברוך בער והתחיל להוכיח את עצמו, 'וכי כך לומדים תורה', 'ככה אתה עונה תשובה' 'איפה העמל התורה'... ואח"כ זמן ממושך ראו איך הגר"ב"ב מהלך במחשבתו עד שהגיע למסקנא ואמר את אותו תרוץ מילה במילה ואז שמח שמחה גדולה כי זה היה תרוץ של עמל התורה...

(ונוסיף, ישנו עוד חוק בתורה, מלבד החוק שהביא מרן רה"י זיע"א, ישנו חוק בתורה שאף על פי שאדם אינו בעל כשרון, כמו שאצל הבעל כשרון אם הוא לא יעמול לא יצא לו מזה כלום, כך אחד שהוא לא בעל כשרון אם הוא יעמול בתורה הוא יגיע למרחקים עצומים, ורבים הדוגמאות - רק מהדורות האחרונים מרן הגרי"ש וואזנר, הגר"ח"ד קמיל זצ"ל ועוד רבים... עמל זה חוק.)

וחוק זה אמר הגי"ר לייב לופיאן זצ"ל (בנו של הגרי"א לופיאן) אף שכתוב בספרים שלעתיד לבא לא יהיה שיעבוד, לא יהיה צורך בעבודה, בחוק זה של עמל התורה ישאר החיוב לעמול, כי התורה היא בעמל ואי"א בלי זה.

עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה

בזמן זה שאנו מדברים על רבי שמעון בר יוחאי, רשב"י הזה שאוהב את כלל ישראל וביטל כמה גזירות, וכדאי הוא ר"ש לסמוך עליו בשעת הדחק, אותו ר' שמעון כתוב עליו שעל ב' דברים הוא לא יכל לוותר - כשיצאו רשב"י ובנו מהמערה וראו איך שעוסקים במלאכה זורעים וקוצרים וכל ימיהם מתעסקים בעוה"ז, אמרו עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה, מיד כל מקום שנתנו בו עיניהם נשרף, יצאה בת קול ואמרה להחריב עולמי יצאתם חזרו למערתכם וכו', הם ראו בכך שעוסקים בחיי עולם בזיון לתורה, הם לא יכול לסבול כזה עלבון לתורה, איפה הכבוד לתורה - כל מקום שנתנו בו עיניהם נשרף! כבוד התורה.

וזה מה שאמרו המשגיח של נחלת הלוי הגה"צ ר' אורי וייסבלום שליט"א המשנה באבות אומרת העולם הזה דומה לפרוזדור והעולם הבא דומה לטרקלין, התקן עצמך בפרוזדור בכדי שתכנס לטרקלין, אמר ר' אורי כשדיבר על המגיפה הנוראה מה באים לעורר אותנו! שהיום הפכנו את היוצרות אנחנו עושים את העוה"ז לטרקלין, אנו לא מוותרים על שום קצה של תענוג והנאות, אנו מרגישים שאנחנו חייבים את הכל בשיא התנאים. ואולי זה מה שבאים לזעזע אותנו בתקופה הזו - בזיון לתורה, כבוד התורה היכן הוא?! עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה!! מרוב בושה התורה סגרה לנו את שעריה - הגיע הזמן קצת לחשוב ולהתבונן על מה עשה ה' זאת לנו!! 'התורה תובעת את עלבונה'.

רשב"י לא יכל לסבול את הבזיון הזה בכבוד התורה, וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין צט, א) 'כי דבר ה' בזה - זה שאפשר לעסוק בתורה ואינו עוסק', אך יש בזה עוד סיבה לכאב הגדול של רשב"י שנובע דווקא מאהבת ישראל שלו, נקח דרך דוגמא ומשל, לאבא שמכיר בבנו שהוא מוכשר גדול ויכול לעשות עסקים אשר יניבו הון עצום, ובמקום זה נהיה סוחר בגורטאות, וכשחסר לו מקבץ נדבות - וכדי בזיון וקצף, רשב"י שידע מה הוא כח של תורה, לא יכל לסבול את הבזיון בכבוד התורה.

ועד לאן הדברים מגיעים, [עד שהגמ' (שבת לג, ב) מספרת שכשחותנו ר' פנחס בן יאיר לקחו למרחץ וראה את הבקעים בגופו הקדוש של רשב"י שנעשו ע"י החול, וזעק! או לי שראיתך בכח, ורשב"י משיבו אשריך!! שראיתני בכך שאם לא ראית בי כך לא מצאת בי כך.

הכל שווה כדי להעפיל לעליה בתורה, והוא רואה בני אדם מזניחים את התורה והיא מונחת בקרן זוית ושקועים ברמ"ח ושס"ה בעוה"ז - איזה רחמנות ששורפים שווי של מיליארדים על כלום.

הגר"נ צוקרמן היה אומר בידוי אומרים 'סרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו, הוידוי

סוברים שאם הם היו אנשים פרטיים לא היו נענשים כ"כ חמור, אלא שהם היו אמורים להיות מנהיגי הדור אחרי ר"ע ומנהיג שלוקה במידות, אסור לו בשו"א להיות מנהיג ולכן מתו.

אך ישנו הרגש קטן נוסף, אמר לי פעם הגאון ר' ישראל אליה וינטרוב זצ"ל הגמ' במנחות (סח, ב) מספרת על ר' טרפון שהסתפק מה בין קודם לעומר לקודם לשני הלחם וכו' והגמ' מספרת שר' יהודה בר נחמיה תלמידו של ר' טרפון ענה תשובה ור' טרפון שתק, צהבו פניו - משמחה, של ר' יהודה בר נחמיה, א"ל רבי עקיבא

צהבו פניך שהשבת את זקן תמהני אם תאריך ימים, אמר ר' יהודה בן אלעאי אותו הפרק פרס הפסח היה כשעליתי לעצרת שאלתי אחריו יהודה בן נחמיה היכן הוא ואמרו לי נפטר והלך לו וכו'.

אמר לי הגאון ר' ישראל אליה רואים שבימים האלו מקפידים יותר על כבוד התורה בשמים, וזה גם מובן למה דווקא עכשיו, כעת הרי זה ההכנה לקבלת התורה זה הזמן שהולכים למתן תורה.

ואם מותר לומר - מה שמתו תלמידי רבי עקיבא על שלא נהגו כבוד זה לא רק מדין בין אדם לחבירו, אלא שהיה להם חסר בכבוד התורה של איש לרעהו.

ונבין, הגמ' אומרת במכות (כג, א) כמה טפשי הנהו בבלאי דקימי מקמי ספר תורה ולא קימי מקמי גברא רבה, אנו מבינים גברא רבה זהו מרן שר התורה שליט"א או מרן ראש הישיבה שליט"א, אכן הם הגברא רבה, אך כשם שספר תורה יש בו הרבה דרגות יש ספר תורה מהודר הנקנה בהון עתק ויש גם בפחות ואינו מהודר כ"כ, אבל זה שהוא פחות זה לא גורע ממנו שהוא ספר תורה.

כל בן תורה הוא ספר תורה, כל בן תורה הוא גברא רבה, נכון יש מהודר יותר ויש מהודר פחות אבל כל בן תורה הוא ספר תורה! ואם לא נהגו כבוד בספר תורה זה בזיון לתורה.

מרן החזו"א זצ"ל בקובץ אגרות (ח"ב, ע"ה) כותב בשם הנפש החיים, שאם אדם חושב בליבו 'ישנם שני אנשים, האחד תלמיד חכם, והשני הוא בעל מידות', והוא מכבד את הבעל מידות יותר מהת"ח, אף שאינו מזלזל בת"ח אלא רק שהשני יותר חשוב זה נקרא מזלזל בכבוד תלמיד חכם.

ועד כדי כך כשלמד מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל בשיעורו את הגמ' בברכות (יט, עא) תנא דבי רבי ישמעאל אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום שמא עשה תשובה, שמא סלקא דעתך, אלא שודאי עשה תשובה - אמר הגריש"א הגמ' נחרדה מלומר שמא עשה תשובה וכי מה יש בזה? - אלא פשוט שאם זה רק ספק עשה תשובה כבודו ירד בעינינו וזה בזיון לת"ח ובזיון לתורה.

הרי שעל 'כבוד הרב' שהיא כבודה של תורה, אפילו שאמר בלחישה אילולא הבטחתו לאביו, היה מתקיים בו העונש החמור.

וידוע מה שהשריש בנו מרן הרב שך זצ"ל שחג שבועות הוא יום דין של תורה, (ששמע מדודו הגראסי"ז מלצר זצ"ל בשם דרשות הר"ן).

והפעם זה לא רק כמה אנו נזכה לאורה של תורה אלא כפשוטו, שכביכול הדין הוא גם על התורה עצמה אם נחזור לשיבות ולבתי המדרש כבראשונה ולעמל התורה בריתחא דאורייתא בדיבוק חברים, וודאי שכדי לבטל הגזירה כבר אחז"ל כל המקבל עליו עול תורה מעבירין הימנו וכו'.

הקבלת עול תורה שלנו היא כמו שכבר הבאנו בשם הג"ר ליב מאלין והשפתי חיים, שהיא קבלת מרות הישיבה, שהוא שמירת לוח הזמנים, וכמו שהיה אומר מרן הרב שך זצ"ל, תלך ללוח הזמנים של הישיבה ותאמץ אל לבך. וזוהי הקבלה הראשונה שצריכה להיות לבן ישיבה ושמירת לוח הזמנים שהוא כבודה של תורה כולל גם ערש"ק ש"ק ומוצ"ש, וכמה חסר בכודה של תורה אם בתחילת הסדר לא מלא הביהמ"ד, וכן תפילות ומוסר, ואם אכן נקבל ע"ע עול תורה, תתבטל הגזירה, וודאי שרשב"י מעתיר עבורינו ממקומו, ונזכה בקרוב וכמה שיותר מהר להיות שבתי בבית ה' כבראשונה לעמל התורה הגדול עם הדבוק חברים, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה.

סיפר לי נכדו אהובו של מרן רה"י זיע"א ויבדלחט"א מרן שר התורה שליט"א הרה"ג ר' גדליה הוניגסברג שליט"א, כשהגיעו למרן שליט"א עם מסיכות על הפנים, שאל מרן למה לובשים את המסיכה, א"ל אחד בגלל המגיפה, ומי אמר שלובשים מסכה כשיש מגיפה והשיבו משרד הבריאות... אמר מרן כבר ידענו זה מזמן, יש מקור אחר, המשנ"ב, בבה"ל בסי' תקנ"ד סעי' ז' כותב הבה"ל על מגיפת החולירע, במקום שאין המגיפה בזעם שאם בכל זאת אדם רוצה לצום (בת"ב) יש ליועצו ולהזהירו שלא יצא מפתח ביתו כל היום, ולהכריחו כשיצא ישא סביב לחוטמו ופיו חתיכה קאמפע"ר וכו', - ממש מה שאנחנו עושים היום 'מסיכה'... והנה כבר מפורש הדבר בביאור הלכה.

והוסיף מרן שר התורה שליט"א שאם יקחו את הגמרא ליד - לא יצטרכו את המסיכה על הפנים, ואם ילמדו טוב הגזירה תתבטל, וכמו שכבר אמר וחוזר ואומר.

שאנו מבזבזים על כלום, אבל לא שוה לנו, על מה בזבזנו חיים!! על מה בטלנו את הזמן!! על מה הפסדנו מליארדים!?

רשב"י עם כל האהבה שלו לכלל ישראל ועם כל הביטול גזירות והשעת הדחק שהוא רוצה להועיל לעם ישראל הוא זועק מנהמת ליבו 'עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה'!! הוא לא יכול לשאת את הצער הזה!

ומי יודע, אולי זה מה שרשב"י בא ללמד אותנו כעת, הרי כל שנה עולים כמליון וחצי איש לציונו מכל קצוות תבל, והשנה גם רשב"י סגר את שערי - ואין קללה קשה מזו וכמשי"כ באבן עזרא (בחקותי כו, כט) עה"פ ואכלתם בשר בניכם וכו' והשמדתי את במותיכם והשמותי את מקדשיכם - אומר האב"ע 'אין למעלה מהרעב הזה, ולא יהיה לכם מקום לזעוק ולהתפלל להושע מהרעב, כי אשמיד במותיכם מקום הזבחים'.

אמר ע"ז המשגיח ר' גדליה אייזמן זצ"ל (מובא בגידולי מוסר) אמנם הקללה הגדולה היא ליהודי שיאכל את בשר בניו ובנותיו, אך למעלה מכך היא הגזירה שסוגרים לו את מקום התפילה והזעקה, כל עוד והשערים פתוחים הוא יודע שהוא יכול לזעוק ולהתפלל לקב"ה, וכך נקל יותר לבטל את הגזירה.

רשב"י הגדול סגר את שערי, מי יודע אם לא בא לזעוק את כאבו ע"כ שעוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה, הוא כבר לא יכול לשאת את זה, ולנו אין את המקום הזה לזעוק ולהתפלל להושע.

ומצינו עוד בגמ' במעילה (יז, א-ב) שגזרה המלכות על ישראל שלשה גזירות, שבת, מילה, וטה"מ, והלך רבי ראובן בן איסטרובלי עד שביטלה בחכמתו, ומשהיכירו בו שהוא יהודי החזירו, ואז אמרו שילך רשב"י שהוא מלומד בניסים ור"א ב"ר יוסי, ואמר רבי יוסי שהוא ילך כי מפחד שרשב"י יעניש אותו, וקבל עליו (רשב"י) שלא יענישו.

ואמרת הגמ' ואפ"ה ענשה, שכשהיו מהלכין בדרך נשאלה שאלה זו בפניהם וכו', ור"א ב"ר יוסי עקם פיו, (ופרש"י שלא אמר בקול רם כמנהגו וכו' אלא אמר בלחש שלא ירגיש ר' שמעון ויהיה מורה הלכה בפני רבו), ואעפ"כ הרגיש בו וכו' ואמר לו אל יחזור בן אצל אביו, והביא שם הרש"י שבאגדתא מפורש ההמשך שחלה ונטה למות עד שנזכר רשב"י שהבטיח לאביו להחזירו לשלום ובקש עליו רחמים ונתרפא.

לע"נ
מרת חנה ע"ה
בת הרה"ג ר' ישראל זצ"ל
נלב"ע ט"ו אייר
תנצב"ה

לע"נ
מרת חנה ע"ה
בת הרה"ג ר' חזקיהו יוסף זצ"ל
אם ישיבת כנסת חזקיהו בכפר חסידים
נלב"ע י"ז אייר
תנצב"ה

ע"מ שנוכל להמשיך בהפצת תורתו של מורינו המשגיח שליט"א, אנו זקוקים לעזרת הציבור

לתרומות והנצחות: 054-843-6282

לקבלת הגליין במייל: 4166058@gmail.com